

(Source: Greek daily)

Η πρώτη φορά...
που έπρεπε η ίδια να αλλάξω λάστιχο

Οδηγώ ατελείωτα χρόνια αλλά ποτέ δεν έχω αλλάξει λάστιχο. Ξέρω τη διαδικασία, αλλά δεν πάνουν τα χέρια μου που λένε. Μου είχε τύχει πολλές φορές να μείνω από λάστιχο αλλά πάντα ήταν μέρα και πάντα βρισκόταν κάποιος καλός άνθρωπος ή ήμου πολύ κοντά σε βουλκανιζατέρ - τόσο τυχερή! Ο φόβος μου ήταν να μη μου τύχει αργά τη νύχτα, γιατί λόγω δουλειάς γυρίζω αργά τα περισσότερα βράδια... Και ένα βράδυ συμβαίνει! Ανέβαινα τη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας μετά τις δύο τα ημερήματα και καταλαβαίνω πως έχω πάθει λάστιχο, δεν σταματώ όμως με την ελπίδα ότι έχω κάνει λάθος. Στο φανάρι καταβαίνω και βλέπω ότι το λάστιχό μου είναι πιάτα. Από πίσω έχει σταματήσει ένα αμάξι και ο οδηγός του με ρωτάει: «Λάστιχο». Εγώ κουνάω το κεφάλι μου και τον ρωτάω απελπισμένη: «Νομίζετε ότι μπορώ να πάω μέχρι το Χαλάνδρι». Ο άντρας με κοιτάει απορημένος. «Αποκλείεται» μου απαντάει και καταβαίνει από το αμάξι του. «Να σας βοηθήσω» μου λέει και αρχίζει τις απαραίτητες διαδικασίες. Προθυμοποιούμαι κι εγώ να βοηθήσω, μου δίνει τον σταυρό, αλλά βλέποντας την ανικανότητά μου μου λέει ευγενικά: «Εντάξει, δεν χρειάζεται!» Και τότε παρατηρώ πως το ένα του χέρι από τον αγκώνα και κάτω είναι κομμένο! Σοκαρισμένη τον βλέπω με πόση άνεση κάνει όλες τις απαραίτητες κινήσεις χρησιμοποιώντας μόνο το μπράτσο του. Όταν τελειώνει επαναλαμβάνω σαν ηλίθια τη λέξη «ευχαριστώ» και μπαίνω στο αμάξι μου ντροπισμένη. Τότε σκέφτηκα ότι οι έννοιες της «ανικανότητας» και της «ειδικής ανάγκης» μάλλον είναι κάτι πολύ σχετικό...

Ο INFO
Η Σοφία Σειρλή πρωταγωνιστεί στο «Χελιδόνι» του Γκιλιέμο Κλούα στο Θέατρο Γκλόρια.

[Translated Version]

The first time...

she had to change a tyre by herself

By **Sophia Sarli** – Actress

I have been driving for countless years but I had never changed a tyre. I know the procedure but my hands are not up to it – as they say. Many a time have I had a flat tyre but it was always daytime and there was invariably some good guy nearby or I was close to a tyre repair shop – so lucky I was. I had always dreaded that this might happen to me late at night as, because of my work, I return home late on most evenings. And one night it happened! I was driving along Vassilissis Sophias avenue when, at two in the morning, I realised that I must have a flat tyre. I did not, however, stop, hoping that I had made a mistake. At the nearest traffic lights, I got off only to see that my tyre was dead flat. A car had stopped behind me and its driver asked “tyre?”. I shook my head and asked him in desperation “Do you think that I can drive on as far as Chalandri?” The man looked at me with incredulity. “Out of the question” he retorts, and comes out of his car. “May I help you?” he asks, and starts the necessary procedure. I volunteer to help him and he gives me the “cross”, but seeing my ineptitude he tells me politely “O.K, it is not necessary!” And then I notice that his one arm, from the elbow down, had been amputated! I watched, in shock, with what ease he made all the necessary movements, using only one arm and the top part of his other arm. When he was finished, I could stupidly only keep on repeating the words “thank you” and got into my car in shame. And then I realised that the terms “inability” and “disability” can only be relative terms.